

— Какво ти е, Юсуфе? запиталъ Джафаръ.

— О, нима дойде време да се простя съ живота си? съ плачъ продумалъ Юсуфъ.

— Какъ! съ очудване се обърналъ Джафаръ къмъ Юсуфа. Нима ти въ плачъ прекара последния день отъ живота си? Ставай и се залови за работа. Прочети си паритѣ и ще разсѣешъ тая мжчителна мисль отъ главата си.

— Ахъ, каква полза отъ това! въздъхналъ Юсуфъ. Не е ли все едно дали работа или не, когато следъ единъ-два часа азъ ще трѣбва да умра. За мене сега цѣлиятъ свѣтъ е нищо.

— Горкиятъ! колко мжчително очаква смъртъта си! — продумалъ Джафаръ трогнатъ. Не е ли по-хубаво да се прекратятъ неговитѣ страдания?

— Прави каквото щешъ! обърналъ се халифътъ съ презрение къмъ търговеца.

И търговецътъ, като чулъ само гласа на халифа, падналъ на колѣне и съ ридание започналъ да го моли поне съ единъ часъ да му продължи живота.

— Но какво ще ти помогне още единъ часъ, когато ти и него ще прекарашъ тъй безцелно само въ плачъ, както прекара цѣлия изминалъ день? — Впрочемъ, ако това може да ти достави радостъ, тогава ставай и продължавай да живѣешъ, Юсуфе, — азъ те помилвамъ!

Безъ да слуша благодарноститѣ и благословиитѣ на богатия търговецъ, халифътъ се отправи съ свитата си къмъ кжщата на музиканта. Като се приближили до дома му, тѣ се очудили отъ това, което видѣли презъ полуотворената врата: музикантинътъ се билъ изтегналъ на леглото си, облегалъ на копринена възглавница. Предъ него на низка масичка били сложени различни ястия, плодове и напитки; наоколо горѣли въ чаши благовонни масла, и множество танцьорки, облѣчени въ най-скжпи и ефирни дрехи, бавно се въртѣли подъ звуковетѣ на нѣжна музика.

— Ето, това ми се харесва, — усмихнато продумалъ Джафаръ. За тоя човѣкъ може да се каже, че умѣе да използва последния день отъ живота си. И понеже скоро ще настжпи краятъ на неговия животъ, — нека побърза да влѣземъ при него, за да го заваримъ въ приятно настроение.

— Добре, отговорилъ халифътъ, да видимъ, какво ще стане.